

لالایی‌هایی که نیمه‌تمام ماند؛ برای مادرانی که قامتِ فرزندان رشیدشان در قابِ عکس نشست

در حمله بامدادی چهارشنبه ۲۴ تیرماه ۱۴۰۵ جنگنده‌های ارتش آمریکا به تیپ ۳۸۸ پیاده مکانیزم ارتش جمهوری اسلامی ایران در بمپور، دستکم صدای ۶ انفجار شنیده شده که یکی از آسایشگاه‌های سربازان وظیفه که در حال استراحت بودند نیز هدف قرار گرفته است.

به گزارش خبرنگاران گروه جامعه خبرگزاری گزارش خبر، ناهید مظفری فعال اجتماعی و فرهنگی و خبرنگار در یادداشتی خطاب به مادران داغ‌دیده حمله وحشیانه آمریکا به آسایشگاه پادگان بمپور

نوشته «گاه تقدیر، بی‌رحمانه‌ترین بازی خود را در آستانه‌ی طلوع جوانی رقم می‌زند. وقتی سخن از سربازانی به میان می‌آید که در لحظه‌ی استراحت و در اوج آرزوهای قد کشیده، به ناگاه به ابدیت پیوستند، واژه‌ها در گلو می‌شکنند.

برای مادری که فرزندش را با دنیایی از امید و «به‌زودی برمی‌گردم»های پشت در خانه بدرقه کرد، حالا هر ثانیه، سالی است که بر شانه سنگینی می‌کند. تصویر «پوتین‌های جفت‌نشده» در پادگان، حالا برای آن مادر، ترجمان تمام حرف‌های نگفته‌ای است که قرار بود در دیدار بعدی شنیده شود.

آنچه امروز در چشمان سوخته‌ی این مادران می‌بینیم، نه فقط داغ یک «فرزند»، که سوگ «یک عمر زندگی» است؛ سوگ رویاهایی که در نیمه‌راه جوانی، در سکوتِ سردِ خوابگاه‌ها مدفون شد. رشیدقامتانی که در اوج خدمت، بی‌آنکه فرصت لمس دوباره‌ی آغوش مادر را داشته باشند، راهی آسمان شدند.

کدامین واژه می‌تواند تسلی مادری باشد که حالا صدای تپش قلبش را در سکوتِ سنگین اتاق پسرش جست‌وجو می‌کند؟ فقط می‌توان در برابر این صوری استخوان‌سوز، سر تعظیم فرود آورد و به یاد داشت که این سربازان، نه فقط فرزندان یک خانه، که آرزوهای بر بادرفته‌ی یک سرزمین بودند.

یادشان در حافظه‌ی این خاک و داغشان در دل‌های ما، تا ابد زنده خواهد ماند.»